

fremgangsmåder. Derfor drøftes heller ikke den mulighed at kombinere ordinær halvtidsløsladelse med udmålingsreduktioner, der ikke er generelle, men mere selektive.

Rigsadvokat Lindegaard giver i sin særudtalelse udtryk for, at man fremfor den foreslåede sænkning af strafferammerne i §§ 285-287 formentlig må foretrække at gennemføre en midlertidig ordning med prøveløsladelse efter udståelse af halvdelen af straffetiden. Skulle en sådan ordning tages i brug, måtte det efter straffelovrådets opfattelse forudsætte, at den midlertidige halvtidsløsladelse blev praktiseret med samme regelmæssighed og efter samme retningslinier som den eksisterende ordning med løsladelse efter to tredjedele af straffetiden. Rådet har i øvrigt ikke haft mulighed for i enkeltheder at tage stilling til udformningen og vurderingen af en sådan midlertidig udvidet løsladelsesordning. Efter straffelovrådets foreløbige vurdering må den dog antages at give anledning til ikke uvæsentlige problemer både af administrativ karakter og i forhold til de indsatte, som dømmes eller påbegynder afsoning, medens den midlertidige halvtidsregel er gældende, men som på grund af ordningens midlertidige karakter ikke får fordel af denne. På det foreliggende grundlag kan straffelovrådets flertal derfor ikke anbefale en sådan ordning.

5. Straffelovrådet har tidligere givet udtryk for det synspunkt, at »det må anses for ønskeligt at gennemføre en yderligere begrænsning i anvendelsen af frihedsstraf«. Der sigtedes herved til en fortsat reduktion af frihedsstraffen i forlængelse af den, der havde kunnet registreres gennem 1970'erne indtil 1978. Også på baggrund af de senere års sanktionspraksis kan rådet fastholde dette synspunkt, og det er nu som i 1978 især berigelsesforbrydelserne, man har for øje. Rådet må her nøjes med at anføre begrundelsen for det nævnte hovedsynspunkt i meget kort form. Selvom det er meget vanskeligt - hvis man ikke vil sige umuligt - at bestemme de almenpræventive (generalpræventive) virkninger af forskellige strafniveauer for berigelsesforbrydelser, finder man det nærliggende at antage, at de almenpræventive formål i hvert fald for visse gruppers vedkommende tåler en yderligere lempelse af sanktionsniveauet. Fra et individualpræventivt syns-

punkt må man lægge vægt på, at der ikke er grund til at nære nogen større tiltro til de positive virkninger af, at de nuværende varigheder af fængselsophold fastholdes. Den særlige individualpræventive virkning, som består i, at en lovovertræder ved frihedsberøvelse forhindres i at begå ny kriminalitet, kan ikke helt lades ude af betragtning, når det drejer sig om forholdsvis alvorlige straffe over for hyppigt recidiverende personer. Men da langt de fleste straffe i Danmark ligger under 1 års fængsel, hyppigt meget under, kan det direkte kriminalitetsforebyggende formål i almindelighed ikke være tungtvejende ved strafudmålingen.

Rådet vil også gerne gøre den almindelige bemærkning, at lempelser i strafudmålingen overfor berigelsesforbrydere kan forekomme velbegrundede, når man tager sit udgangspunkt i sammenligninger mellem berigelsesforbrydelser og voldforbrydelser. I debatten herom er det undertiden blevet anført, at der i retspraksis kan konstateres et misforhold i strafniveauerne for de to grupper af lovovertrædere. Straffelovrådet er ikke uenigt i, at der her foreligger problemer, der kræver overvejelse. Der kan dog være anledning til at fremhæve, at sager om berigelsesforbrydelser frembyder særlige træk, således at det ikke er nok at gøre gældende i al almindelighed, at formuegoder vurderes højere end legemets integritet. Spørgsmålet om strafudmåling i berigelsessager foreligger meget ofte på den måde, at straffen skal indbefatte en eller flere tidligere betingede domme eller den uafsonede reststraf fra en tidligere prøveløsladelse. Et andet spørgsmål er, om der muligt bortset fra disse tilfælde er en for stærk tendens til at foretage strafskærpelser overfor berigelsesforbrydere i gentagelsestilfælde. Straffelovrådets flertal er tilbøjeligt til at antage, at dette er tilfældet, men forholdet kan formentlig belyses ved nærmere undersøgelser, jfr. herom bemærkningerne nedenfor.

Det må altså fremhæves, at straffelovrådet i sit almindelige syn på sanktionsniveauet ligger på linie med målsætningen i det nu foreliggende lovudkast.

På den anden side har det under straffelovrådets hidtidige arbejde med disse problemer ikke forekommet rådet tilstrækkeligt blot at anbefale en generel sænkning af strafudmålingerne, f.eks. - som det hedder i bemærkningerne til lovudkastet - en reduktion